

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 1924.—ΕΤΟΣ 6ον ΑΡ. 305

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. **ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ**

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὅδ' ἑς Ἀγ'οῦ Κωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἔτησίᾳ Δρ. 50.—	Ἑξαμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΦΡ. 50.—	ΦΡ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	Δολ. 4.—	Δολ. 2
ΑΓΓΛΙΑΣ	Λίβ. 1.—	Σελ. 10

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλλη-
λογραφίας: 30 λεπτά ἢ λέξεις δι' ὅλους. Διὰ
ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαι-
τεραί συμφωνίαι.

ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ

Ἀπὸ τοῦ μεταπροσεχοῦς Φύλλου ἡ «Σφαῖρα» ἀντικαθίσταται ριζικῶς, ἀξαναομένης τῆς τιμῆς τῆς

ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Όταν βλέπωμε λουλούδια μαγεμένα τότε η σκέψις μας πετά στο θάνατο...

Ελέησα να ζω όλομπαχος, ν' αγαπήσω τη φύσι, τον καθαρό ουρανό...

Ελέησα να μην αγαπήσω καμιά γυναίκα, γιατί ξέρω ότι είναι ένα πλάσμα άπιστο...

Ελέησα να κυττάω τη θάλασσα, ν' ακούω τον ήχο από τα κύματα που σπάνε επάνω...

Ελέησα να κρατάω τα χέρια μου πάνω στους βράχους με όρμη όταν φυσά ο ζέφυρος...

Ελέησα να κυττάω τα δειλιανά που χρυσίζουν τον ορίζοντα...

Όταν σ' εβίνα τα δάση που πήγαινα πολλές φορές τα μαραμένα φύλλα έπεφταν σκοπιά στη γη...

Ξιφικά μια φωνή μου επιθύρισε: «Θέλεις μια καρδιά; Θέλεις μια ψυχή που να μη βαδίζει μέσα στην δική σου...»

Η φωνούλα σου που μου έλεγε αυτά, που μου άνοιξε ένα κόσμο άγνωστο, μ' έτρέλλανε. Αλλά πάντοτε φοβόμουν...

Σου άνοιξε τα φύλλα της καρδιάς μου και τους έδοξες νέα ζωή με την όμορφιά σου...

Αγαπιώμαστε όμως έμεις; Αν και ξέρουμε όλες αυτές τις συνθήκες...

Θυμήθηκα τα παλιά, τα περασμένα χρόνια της τρέλλας μου πρώτα ήμουνα μελαγχολικό...

Κυττάω. Τα μάτια μου θαμπώνουν απ' το σκοτεινό χρώμα που γύρισε, τώρα, παντού στη φύση...

Είμαι η δυσάρεσκια της αδελφής αγάπης μας, που την έβρωσε, άπαινο στο ωραίο της λουλούδι...

Κ. ΠΡΩΤΟΣΠΟΥΛΟΣ

Παλιά τραγούδια.

ΙΚΕΣΙΑ

Ανοιξε πιά στον άχαρο τη μορφή άγκυλη, που έρχασε τον ουρανό για σένα εδώ στη γη...

Δεν ήσουν τ' ανυπόκριτο, στο μέτωπό μου χάδι, ο όρκος που με σκέπαζε σαν μιά ανθοβολή...

Τό ζέφο πώς έδελιασα στην ύψηλη θυσία και πώς κρυφά σ' αντίλλαξα μ' έφημερη χαρά...

Ανοιξε πιά στον άχαρο τη μορφή άγκυλη όταν λιμάνι πρόσγαρο για μέ το ναυαγό...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Δέν λημονώ την έμορφη του μακρινού νησιού, που στόλιζε με κρεμεί τριαντάφυλλο τη μέση...

Τότες εξούσ' άπόμερα σαν τους Φλωρεντινούς, εκείνος που σκαλίσανε σε σμάλο η σε χρυσάφι τις πιο τρελλές τις χίμαρες που γινώρισε νους...

Με πίστη πάντα μουσικά σκυμένος στη δουλιά, χαϊρόμουνα τη συντροφιά προσώπων που δεν είδα...

Γονάτισα με το μυαλό σε ταραχή γλυκειά, κι' ετι ελγα πιά πολύτιμο τις ελπα να το πάρει...

Τώρα, που μόνος σκέπτομαι: να πέθανε; να ζει; κι' απλώνεται στα στήθια μου τ' άδεια μια κρύφια λύπη...

Η ΓΛΥΚΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

«Ήπιες ποτέ των ώριμων καρπών την άμβροσία, που η ευωδιά της μάς γεννά μορφές στη φαντασία;»

Εγώ μια πείρα άόχνησα λαμπρού και ζέλου κόσμου, κι' έννοιωσα μωρια και άγνωστο ήλιον την λάμψη έντός μου...

Συχνά διψώντας έδωκα και το στερνό μου άσημη για ν' άποχτήσω τους καρπούς που διαλαλούσε η φύμη...

ΔΕΙΛΙΝΟ

Βραδυάζει το μελιχρό σούρουπο με τους θαμπούς πέπλους του, έδωξες, τώρα, τις φωτεινές ανταύγειες, που σχηματίζεις, άπεναντι, ο ήλιος με την άσπρη δύση του...

Κυττάω. Τα μάτια μου θαμπώνουν απ' το σκοτεινό χρώμα που γύρισε, τώρα, παντού στη φύση...

Και τ' άβουνα. Πέρα, ελγαν πάει τώρα το μαύρο της νύχτας χρώμα...

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΓΑΜΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ποια τ' άποτελέσματα του έλευθέρου γάμου; ός και του λεγόμενου μετρωτισμού; Διάλυσις της οικογενειακής έντιμης, κοινωνικών ξεκαθάρωμα, οικιακή άναρχία, άποκτησις διαφόρων νόθων τέκνων προς δόξαν της Έλληνικής κοινωνίας...

Ναι, ευμορφες ιδέες έχουνε οι φίλοι μου αναγνώσται και άναγνώσταις επί του ζήτηματος έλευθέρου γάμου...

Όχι, άπήνησεν η ένδυμυχος φωνή του πόθου. Σε περιμένουν νύχτες έρωτος, νύχτες μέθης και έκστάσεως...

Η το άληθές. Ο έρωτας είχε πλέον ένσαρκωθή στην Φρανσίνια...

Χορηγισμένος τάφος

Τό μόνον πράγμα ίσως, επί του όποιου δεν δοναται να ύπάρξη και έδρωσθή γνώμη, η μάλλον βλαί αι γνόμια και ύπερ και αι κατά ελιναι ο έλευθέρου γάμου...

Ότες τό έν μου φαίνεται άπολύτως άληθές, ούτε τό άλλο. Αν όμως θελήση κανείς να έξετάση τι είναι ο συνήθης γάμος...

Ναι, άλλα πρώτα πρέπει να μου πής τι είδους άνθρωπος είναι αυτός ο φίλος σου...

Ναι, ελιναι καλοβόλος... Έ, μά άν ήξερες τι άνθρωπος είναι ο Γιαννάκης...

Ναι, απέφυγε να έλθη σπίτι. Εφοβείτο μήπως σ' ένοχλήση.

Τό μεσημέρι ο κ. Ίωακείμ ήλθεν έγκαίρως συγκατοικισμέν και τόν προσκεκλημένον του, άγαπητόν του φίλον κ. Ίωάννη Ποντέντε.

Η Έλβίρα έπεδαμύλευσεν επί τόν ζέγον όσας περιποίησεις ήμπορούσε. Τόν έπεριποίητο όμως με τόση στενοχωρία, ώστε ο σύζυγός της όταν τό γεύμα έτελείωσε την ήρωσεν ιδιαιτέρας, όσαν παιά ο προσκεκλημένος είχε φάγει...

Τι καυσούφιασμα ήταν αυτό που ελγαν τό μοίτρα σου; Ένόμιζε κανείς ότι ήσουν στενοχωρημένη.

Και πολύ μάλιστα, απήνησεν έκείνη. Αφοψό μορφές στο σπίτι ένα λαποδύτη; Πώς; ο Γιαννάκης από τός Ίνδίας;

Κολοκυθία με τί ήγαντι. Τόν άνθρωπον αυτόν τόν ζεύγο πολύ καλά. Πρό δύο έτών μου έκανε κόρτε, τόσο άγριο κόρτε, ώστε μά μέρα άναγκάστηκα να τόν διώξω κακήν κακώς από τό σαλόνι μου...

Και γιατί δεν μου τάλεγες τότε αυτά όλα; Διότι θα μου έλεγες ότι ελγα έραστή... Όστε ο Γιαννάκης από τός Ίνδίας; Ούτε Ίνδίας ούτε Σονδάν. Ο κύριος έκακολουθεύει να κάθεται στη Νεάπολι, στην όδόν Ταμβέττα...

ERNESTE DAUDE

Σ' ΑΓΑΠΩ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗΣ

Κοθή στην Φρανσίνια. Έπερτε τώρα πλέον η νό πεθάνη ή να ύπακούψη τις αυτών.

Έπεσε για να κοιμηθή ή μάλλον για ν' άγρυπνήση και τό πρώι έσκηκόθη προστώ άκόμη ο ήλιος άνατείλη.

Η Φρανσίνια ήσυχόληθη εις τās προπαρασκευάς διά την άφιξιν του προγόνου της, του όποιου ή επιστροφή την δυσασετούσεν ύπερβολικά.

Αυτό ή τρεις φορές ή Φρανσίνια τόν άντελήθη την στιγμή που είχε προσηλωμένο τό βλέμμα του σ' αυτήν, βλέμμα που δύσκολα μπορούσε να τό καθορίση κανείς την έκφρασιν του.

Όταν ή Φρανσίνια και ο Άδριανός έβρισκοτο μόνον έμεναν σιωπηλοί και οι δύο, ο ένας άπέναντι του άλλου.

Ο έρωτας μέσ ζώου της ψυχής

Τό πρώι έπέραςος γήγορα. Τό μεσημέρι περίπου τό άμάτι του κ. Σαραμί έσταμάτησε στη πόρτα της βίλλας.

Και οι τρεις έπέρασαν σε λίγο μέσα στην τραπέζια όπου είχε παρατεθή τό πρόγευμα.

Εγνώριζε πολύ λίγο τη Φρανσίνια και δεν ελγαν έμπιστοσύνη σ' αυτήν, όχι γιατί αυτή προσείλκυσε ήθελεν όλην την άγάπην του Σαραμί, άλλα διότι έπίστευεν ότι ή Φρανσίνια δεν τόν άγαπούσε και τόν έκκατούσε έπιτηδες μακριά από τό πατρικό του σπίτι.

Έν τούτοις η ευμένεια της τόν κατεργήτευσεν και τό ένδιαφέρον που ήρχισεν να δείχνη γι' αυτήν ή Φρανσίνια τόν εκλάβρωσε.

Όθ ά μείνετε πολλόν καιρό μαζί μας; ήρώτισε τόν Άδριανό ή Φρανσίνια κατά την διάρκειαν τού προγεύματος.

Σκοπεύω να έξαγαρωίσω στην σχολή κατά τόν Νοέμβριον, απήνησεν ο Άδριανός. Ελπίξω έν τώ μεταξύ να έχη άποκατασταθή ή ύγεια του.

Δεν πρέπει ν' άμφιβάλετε. Θα σάς περιποιηθώμε σαν χαϊδεμένο παιδί.

Πρόσεξεν όμως, παρετήρησεν άστειζόμενος ο Σαραμί. Τό παιδί έχει μουσικά.

Σε λίγο ή Φρανσίνια ελγε στον άνδρα της: Πρέπει να βρούμε σύντροφο στον Άδριανό. Μόνος του έδώ μέσα θα στενοχωρηθή πολύ.

Μαζί σας δεν θά στενοχωρούμιν διόλου, ελγαν ο Άδριανός, θαμπακόμενος από την καλονή της μητριάς του.

Σύντροφον, ελγαν ο Σαραμί, άλλα ποίον; Ένα νέον, τόν όποιον έδεχόμην κάποτε κατά την άπουσίαν σου.

Πράγματι, ένθουμούμαι... Άξιολόγητος νέος. Θα εινε για τόν Άδριανό σύντροφο κατάλληλος.

Εσκηκόθησαν από τό τραπέζι. Ο Άδριανός έφαιέτο πολύ συγκεκαμημένος και ή Φρανσίνια έλπιση.

Ο καιρός περνούσε χωρίς κανένα έπεισόδιον. Ο Σαραμί έμενε στην έξοχή. Περνούσε της ήμέρες του μετά της συζύγου του και του Άδριανού.

Από ή τρεις φορές ή Φρανσίνια τόν άντελήθη την στιγμή που είχε προσηλωμένο τό βλέμμα του σ' αυτήν, βλέμμα που δύσκολα μπορούσε να τό καθορίση κανείς την έκφρασιν του.

Όταν ή Φρανσίνια και ο Άδριανός έβρισκοτο μόνον έμεναν σιωπηλοί και οι δύο, ο ένας άπέναντι του άλλου.

JOSÉ IYRBI.—Σασαπιόν: ο συμπαθητικός πιανίστας θα παίξει, έπαν, στα Όλύμπια.

Δέν ήρώμας ούτε εισιτήριο ύπερφορού για να τόν άκούσαμε! Θα ζαπατίξην έπιαν κατά παράκληση του Όδελου.

Μα παρολε, σενιόρ Ίσοδρμι, νάμουν στη θέσι σας θα έμενα τουλάχιστον μία ήμέρα άκόμη, μόνον και μόνον διά να δεχθώ τους βουλομένους να με συγκαταφέρουν κατ' ίδιαν. Sus valait la peine, Senor!

DANSONS.—Ο κόσμος τών Άθητών χορηγεί. Χορηγεί στα ύπόγεια και στις ταράτσες, παρ ά την θάλασσαν και στα ύψώματα του Κεφαλαριού, στις αυτοσχέδιες λαϊκές αίθουσες χορού και στις πολετελεις άλλες τών ξενοδοχείων, στα μέγαρα τών έφοπιστών και στα φωτοχόστια τών προσώπων. Χορεύουν, χορεύουν. Blues, Fox Trot, Valse, Tango.

Τά χοροδιδασκαλεία πέντες. Πρώτη, όπως πάντοτε, ή «Σχολή του καλού κ. Σακελλαρίου, ο όποιος και διπλός άν ήταν, πάλι δεν θα άνταπεκρίνετο ώρισμένος στις άπατηές και στην προτίμησι του καλού αθηναίου κόσμου που έξέρι τόν συμπαθή τόν αγρίστα του χορού. Χρυσές δουλειές και τά άλλα κέντρα. Χορεύει ο κόσμος. Στόν χορό ο λυπημένος παρηγοριούσται και οι χαρούμενοι διασκεδάθουν. Εσχήν ο πλούσιος την άγωνία και τό καρδιοχτύπι για της αδύνατες χρηματιστηριακές συνηριές, και ο φτωχός έσχήν την άγωνία και τό καρδιοχτύπι για τό άπίθανο κέρδος του άδριανού ψαμιού. Ας χορεύει ο κόσμος...

ΤΟ ΠΕΡΙΒΟΛΙ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,"

Από την ζωή των Νεοπλουτών

ΚΥΝΗΓΙ

Αγορεύλαρον μήτερ μου,
Διότι εξήλθον προχθές μετά του 'Αρξέρ εις
τό κυνήγιον, όπου εκείνος με ώδήγησεν εις
τό Δαρνίον, επειδή εις έ-
κείνον τό τοπειόν υπήρχον
άφθονες βεκάτσες, όπου
θά έπληρώναμεν πολλίς
διά να παρακάτωμεν εις
πρόγευμα μεθαύριον τό έ-
σπέρας όπου είναι τά γε-
νήθιά μου, όπου σάς ευ-
χόμενα να ζήσω και να με
χαίρεσθε. 'Εκείνος όμως ο
'Αρξέρ μου κατεσχεύασεν
έκ δευτέρου μίαν έλγα-
σίαν. Δηλαδή μου λέει:
Γλέπεις εκείνο τό μαύρο
έπάνω εις τό πεύκο; Βε-
κάτσα είναι, ρίχτης. 'Εγώ
δέν άπόλεσα τόν καρμό μου μόνη σκοπεύω
πριμνηδόν και τραβίω τόν κόκκορα. 'Η βε-
κάτσα έπληρώθη με τό πρώτον κ' εγώ, χαρι-
τόβρωτός μου μητερ, έσπευσα να την άρπάξω
και τί να δώ τότε; 'Αντί βεκάτσα γλέπω τό
καμλαύκι ενός καλογήρου, όπου καθόταν
κάτω από τόν πεύκο και έτρωγε.

—Νά με συγγνώμη, πάτερ μου, τού είπον.
'Εγώ δέν φταίω. 'Ο άντρας μου ο βλάξ μου
είπεν ότι ήτο βεκάτσα.

—'Εκείνος όμως δέν έθύμωσε, παρά μου είπε:
—Δέν πειράζει, εύλογημένη. Τό γούστο σας
έκάματε. Κοπιάστε να φάμε.

—'Εμάθισα μαζί με τόν καλόγηρο διά να
τσιμβήσω τίποτις, όπου ήτο και τζάμπα κ'
εγώ πεινούσα πολύ, όμως έμβήκε πάλι πρós
τό μέσον ο 'Αρξέρ και δέν με άφινε να βάνω
εις τό στόμα μου ούτε διακομίας βουκίας,
την κακομοίραν. Μ' έπηρ' από τό χέρι και
μούπε να μπορούμε μέσα στον κήπο τού Δα-
φνιού, όπου είναι τό μουρλοκομείον διά να
χτυπήσωμεν μερικές τσίχλς.

—Δάγκωσε, μωρέ, τή γλώσσα σου τού λέγω
κ' εγώ δέν μπαίνω εκεί μέσα.

—'Εμπα, μου λέει, να δής τί όραϊόν κυνή-
γιον θά βρούμε. Θά βαρέσωμε άφθονίαν.

Τι να κάνω, βαβαλλάω τόν τοίχον και πη-
δάω μέσα εις την αυλήν τού μουρλοκομείου
μαζί με την καραμβίαν μου. Φωνάζω ύστε-
ρις τού 'Αρξέρ για να πηδήξω κ' αυτός ούτε
φωνή όμως ούτε άρσάσεις. Κάνω να βγώ
έξω, ή πόρτα ήτουν κλειστή. Καβαλλάω πάλι
τόν τοίχο για να πηδήξω, με παίρνει μυρου-
διά ο φύλακας και τρέχει να με πιάση γιατί
λέει ήμουν μουρλή κ' ήθελα να φύγω άπ' τό
σοκομείο. Τοί είπα πως είμαι καλά κ' ότι
είμαι κυρία της ύψηλοτάτης άριστοκρατίας,
αυτός τίποτες. Κι' αν δέν έρχότανε ο 'Αρξέρ
άκόμα δάμουνα εκεί μέσα, όπου θ' απέθνη-
σκα από φόβον και τρόμον. 'Ετόρα σκοπεύω
να όρκιστώ για να μη ξαναπάω πλέον εις τό
κυνήγιον με τόν 'Αρξέρ. Ποτέ, ποτέ!
Η ΒΕΤΤΑ

Του Βλάμη τά καμώματα

ΠΕΡΙ 'ΕΤΑΜΠΛΙ'

Παρ' όλίγο, ρε Μανιώ μου μπεχλιβάνισσα
και καμαροφράδα νάχουμε δευτέρα έκδοσι τού
ρόνου πουγινε της προ-
άλλες στους Ποδαράδες.
Νά δοξάζης τό θεό που-
χα ξεχάσαι την κάμα
στό ιδιαίτερό μου γρα-
φείο, ειδ' άλλως ή μάνα
τού Μπάμπη τού λοταρ-
τζή θά πήγαινε γυρεύον-
τας να πάρη σύνταξη
για τό γυιό της.

Καθούμωνα πουλές τά
προψές τό πρωί στό κα-
φενεδάκι τού Κώστα τού
Παγατά, εκεί στό Μετα-
ξουστειό κ' έκανα κάτι
προσταφαιρέσεις για να
δώ πώς πάει ή δουλειά,
όντας άριβάρισε ο Μπά-
μπης κ' έρχεται και κά-
θεται κοντά μου...

—Θέλω να σου πώ ή
διαίτησός μου κάνει.

—Μπράβο τού λέω.
Και μπαίνουμε άφοτέροι στό μαριτζίδικο
τού Γιαννέ για να τά πούμε.

—Τι θές, ρε Μπάμπη, τού λέω, σαν συν-
νεφιασμένος μοι φαίνεται ο οόρανός σήμε-
ρης. Μπάς και θάχουμε χιονόνερο;

—Νά σου πώ, μ' άπαντεί, εγώ θέλω με δυο
λόγια να ξεκόψης άφ' τή Μανιώ. Χτές τό
βράδυ τή ζήτησα άφ' τ' άδέρφια της και μου-
δωκαν τό λόγο τους ότι ή κοπέλλα θάνε δικιά
μου. Τό λοιπόν οι καλοί λογαριασμοί κάνου-
νε τούς καλούς φίλους. 'Από δώ και πέρα δε
θέλω νάχης σκέσες με τό κορίτσι. 'Ισα μ' έδω
ήτουν.

—Ρε Μπάμπη, τού λέω, ξερείς τί θά πη
'εταμπλί;

—'Οχι, μου λέει.

—Θά πη τού λέω κάθε μράγμα πουχε μπή
σε μιá μεριά και δέν μποράει να τό κουνήση
κανείς. Είναι βιδωμένο, κατάλβρες;

—Δηλαδή;

—Δηλαδή και μ' άλλους λόγους ή Μανιώ
είνε 'εταμπλί', ή ήουν μπασιμένη μέσα μου,
έγκατεστημένη στα φυλλοκάρδια μου. Τέλεισε
'Αλλεβρουάρι τώρα.

—'Ο Μπάμπης δε χάνει καιρό και με βουτάει
άπό τό μανίκι.

—'Ασε με-κάτω τού φωνάζω τό μανίκι να μη
σε στειλώ στον άλλο κόσμο άτελώνιστο.

—'Εκείνος στενοχωρήθηκε και τραβάη παρα-
χρημα ένα σουγιαδάκι ίσα με 15 πόντους.

Καταβαλίνεις τώρα τί θά γινόταν αν δέν
είχα ξεχασμένη τή λεγάμενη στό ιδιαίτερό
μου γραφείο 'Εδωκα τόπο της όργης και τού
παρήγγειλα να ξανταμώσωμε κάνα βραδάκι
στην ταβέρνα για να κανονίσουμε τό ζήτημα.

—Τώρα τά καταβαλίνεις τού λόγου σου;

'Η πονηρίες τού Χαχαμίκου

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΟΥ ΠΕΘΙΝΕΙ..

—Φίλε μου 'Ιακώβ, λέγει μιá μέρα στον
γειτόνά του ο πονηρότατος Χαχαμίκος, σε
παρακαλώ να με βοηθήσης
να κηδέσω τή γυναίκα μου.
'Επέθανε ή κακομοίρα χθές
τό βράδυ και δέν έχω χρι-
ματα να τή σηκώσω.

—Πάρε ένα κατοστάρικο,
τού είπεν ο 'Ιακώβ. Δέν
μπορώ τίποτις παραπάνω.

'Ο Χαχαμίκος έκρυψε
στην τσέπη του τό κατο-
στάρικο καί, φεύγοντας από
τό σπίτι τού 'Ιακώβ, έπήγε
στό φίλο του τόν 'Ιωσήφ
για να τού ζητήση κ' αυ-
τουνού βοήθεια... 'Ο 'Ιωσήφ
τόν άκουσε με προσοχή κ'
όταν ο Χαχαμίκος άρχισε
με κλάμματα να τόν παρα-
καλή να τού δώση κάτι για
να θάψη τή γυναίκα του, ο
φίλος του 'Ιωσήφ τού λέγει:

—'Ακουσε, φίλε μου Χα-
χαμικό. 'Η γυναίκα σου
είμαι βέβαιος πως σου σά-
ρωσε καμιά δ' ο υλειό.

—Δηλαδή;

—Δηλαδή ότι δέν πέθανε παρά σε κοροί-
δευει.

—Τι λές, άδρεφέ; 'Αφού τής έλεισα εγώ
τά μάτια.

—'Ο ιερρός πώς έκανες λάθος, δυστυχισμέ-
νου φίλες και άντι να κλείσης τής γυναίκας
σου τά μάτια έκλεισες τά δικά σου. Βάζωμε
στοιχημα ότι ή γυναίκα σου είνε ζωντανή;

—'Ευχαριστως, άπήντησεν ο Χαχαμίκος
τραυλίζων. 'Από ένα κατοστάρικο. Θέλω ό-
μως να μου τ' άποδεξής γρήγορα... 'Ακούς
έκει εγώ να κάμω έρανον για να κηδέσω τή
γυναίκα μου κ' ο φίλος μου ο 'Ιωσήφ να
μου λήη πως είνε ζωντανή και με κοροϊδεύει;

Τήν στιγμήν όμως εκείνην άνοίγει ή πόρτα
και παρουσιάζεται ολόζώντανη ή γυναίκα του!

'Ο Χαχαμίκος μόλις κατόρθωσε να τής πη.

—Τι θές εδω;

—'Ηρθα να ζητήσω μιá βοήθεια από τό
φίλο σου τόν 'Ιωσήφ, τού άπήντησεν εκείνη
φοβισμένη.

—Ναι, και μου είπε, φίλε μου Χαχαμικό,
προσέθεσεν ο 'Ιωσήφ, ότι επέθανες και ότι
δέν έχει λεπτά να σε σηκώση!

Ο ΠΕΤΕΦΡΗΣ

'Α θες να περάση ο Μπάμπης στους έκλογι-
κούς καταλόγους φτάνει να μου τό πής και
τον κανονίξω εγώ π' και φ' και άνάμιχτα, τό
όποιον 'Ομόνοια—'Αχαρνών και φεύγουμε για
τόν άλλο κόσμο δηλαδή

Ο ΒΛΑΜΗΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

Ηλίας Δημητριάδης: Θεά 'Αφροδίτη 1, Σπίθα 6, Ειρήνη Χ. 1, Μάργω Μ. 1, Πλέσσα 1, Άννα Νικολάου 4, Φλώρα Χ 3, 'Αθ. Λάμ-
πης 2, Παναγιώτα Π. 2, Μάρ. Τσούτσου 1, Μιχ. Παλαιογιάννης 1, Αίας 1, 'Ερμι 4, Γ. Γιαννοπούλου 1.

Εδύγγελος Τσιρικίτης: Χαρίκλεια Σα-
κελλαρίου 2, 'Αλεξάνδρ Νικολέττου 3

Μιμης Καβαλλιεράτος: 'Αθηνά Καβαλ-
λεράτου 1.

Ναπολέων Στεφανόπουλος: Καρ. 'Αθα-
νασιάδου 2, Θ. Γκινης 27.

Γιάννης Λούντζης: Π. Νικολόπουλος 8.

Νεκρολόουδο: Ν τσα Παπαδοπούλου 1,
'Ελένη Παπαδοπούλου 1, 'Ελλη Μαρκέττου 2.

Ανδρέας Τυγκαράκης: Κ. Β. Γεωργιά-
δου 10, Εδανθ. Παλαιολόγου.

Θέμος Γισόλης: Στέλιος Ραγκούσης 3,
Γ. Φ. 1, Γ. Φούντος 1.

Νηκοβάτης: Γ. Μαστορονικόλας 1, Κ.
Περόλης 1, Α. 'Αδαμόπουλος 1.

Ιωάννη Φραγκιά: Κηφισιώτοπουλο 20.

Κώστας Κοφινιώτης: 'Ελένη Δημητριά-
δου 1.

Μαίρη Γεωργακοπούλου: 'Αν. Καλαφά-
της 2.

Ελευθ. Λαοόρφας: Ν Μανέλη 1.
Λευκή Κοπανέλλη: 'Ελ. Παπαδάκη 5,

ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ, ές 'Αθηνών
Χαρακτηριστικά: Παράσημα στρατιωτικών,
πρόσωπο γλυκό, έκφραστικά χρώματα, σιλευέτα
κλήρης. Ταλάν εις τήν ποιήσιν

Νίτσα Μανώλη 5.
Τάκος Νίτσας: Κισός 10.

ΝΕΟΙ ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ

Ελευθέριος Λαοόρφας εκ Πειραιώς Ταλάν
εις τήν Φιλολογίαν. (Θά δημοσιεύση φωτο-
γραφίαν.

Λευκή Κοπανέλλη εκ Μυτιλήνης. Χαρα-
κτηριστικά: Μάτια και μαλλιά καστανά.
Ταλάν εις τό θέατρον. (Η ύψ. 1.70 μ. της
προτίεται υπό τής διδος 'Ελπίδος Παπα-
δόκη και τής διδος Ν τσας Μανώλα).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟΝ

Α. Κομνηνόν, δσα μονόδραγμα τόσοι και
ψήφοι. **Αντ. Καλαφάτην,** μόνον ή δευτέρα
έπιστολή έλήφθη. Ρία, σα, διεγράψτημεν.

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΑΙ Ο ΠΙΝΑΞ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΣΕΛΙΔΑ